

362.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 25 kwietnia 1931 r.

o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“.

Na podstawie § 42 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447) postanawiam co następuje:

§ 1. (1) Rozporządzenie niniejsze normuje należności za odbywane w kraju podróże służbowe, delegacje i przeniesienia pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“, objętych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447).

(2) Wymienione należności pracowników próbnych, kontraktowych i czasowych regulują osobne przepisy.

§ 2. (1) Pracownikom przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ przyznaje się, w razie podróży służbowych lub delegacji do miejscowości, położonych poza stałym ich miejscem służbowym, o ile z tego tytułu nie pobierają innych należności unormowanych osobnymi przepisami:

- 1) diety oraz
- 2) zwrot kosztów przejazdu.

§ 3. (1) Diety wynoszą dziennie:

- a) dla pracowników etatowych, pobierających uposażenie:
według grupy	IV	25 zł
„	V	19 „
„	VI	15 „
„	VII	12 „
„	VIII	10 „
„	IX	9 „
„	X, XI, XII	7 „
„	XIII, XIV, XV, XVI	5 „
- b) dla kandydatów na pracowników etatowych i pracowników nietatowych, pobierających wynagrodzenie:
według kategorii	1	9 zł
„	2, 3, 4	7 „
„	5, 6, 7, 8	5 „

(2) Praktykanci z wykształceniem wyższym i średnim, pobierający uposażenie w procentowym stosunku pewnej grupy, otrzymują diety według stawki przewidzianej dla danej grupy.

(3) Kandydaci na pracowników etatowych i pracownicy nietatowi kolei górnośląskich, pobierający wynagrodzenie według kategorii, odpowiadających grupom uposażenia od XI do XVI, otrzy-

mują diety w wymiarze ustalonym w punkcie a) dla danej grupy.

(4) Przy podróżach służbowych i delegacjach do stolicy oraz na obszar województwa śląskiego, jak również do m. Białej w powiecie bielskim, województwie krakowskim i do m. Gdyni zwiększa się diety o 20%. Postanowienie to nie ma zastosowania do podróży służbowych i delegacji, odbywanych na obszarze województwa śląskiego przez pracowników, mających na tym obszarze stałe miejsca służbowe.

(5) W razie awansu w czasie podróży służbowych lub delegacji należą się wyższe diety od dnia, od którego przysługuje prawo do wyższego uposażenia (wynagrodzenia).

§ 4. (1) Jednostką obliczania diet jest 24 godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze stałego miejsca służbowego do chwili powrotu do tego miejsca.

(2) Za przeciąg czasu krótszy niż 24 godziny należy się cała dieta, jeżeli pobyt poza stałym miejscem służbowym, trwający dłużej niż 6 godzin, przypada na porę nocną między 21 a 6 godziną, w przeciwnym razie wypłaca się tylko połowę diety, o ile pobyt poza stałym miejscem służbowym trwa dłużej niż 6 godzin.

(3) Jeżeli jednak wyjazd lub powrót następuje z miejsca zamieszkania pracownika względnie do tego miejsca, a miejsce to położone jest bliżej celu podróży, powyższy okres czasu należy liczyć od chwili wyjazdu z miejsca zamieszkania do chwili powrotu do tego miejsca.

(4) Za przeciąg czasu do 6-ciu godzin włącznie nie wypłaca się żadnych diet.

(5) Jeżeli przejazd odbywa się koleją lub statkiem, początek podróży należy liczyć od chwili odejścia pociągu lub statku, ustalonej w urzędowym rozkładzie jazdy. Jeżeli przejazd odbywa się innym środkiem komunikacyjnym np. końmi, samochodem i t. p. należy liczyć początek podróży od chwili ruszenia z miejsca. Jeżeli przejazd rozpoczyna się końmi, samochodem lub innym podobnym środkiem komunikacyjnym, w dalszej zaś części odbywa się koleją lub statkiem, początek podróży należy liczyć od chwili ruszenia z miejsca, o ile między obu częściami jazdy niema nieuzasadnionej przerwy.

§ 5. (1) W razie dłuższego pobytu przy podróży służbowej lub delegacji w tej samej miejscowości, wypłaca się diety w wysokości ustalonej w § 3, t. j. całe diety przez pierwsze 2 tygodnie, licząc od dnia następującego po dniu przybycia do danej miejscowości, przez następnych 6 tygodni diety zmniejszone, dla utrzymujących rodzinę (t. j. pobierających dodatk ekonomiczny) o 20%, a dla samotnych (t. j. nie pobierających tego dodatku) o 40%, po upływie zaś tego czasu diety zmniejszone dla utrzymujących rodzinę o 30%, a dla samotnych o 50%.

(2) Postanowienie to nie dotyczy pracowników drużyn konduktorskich i parowozowych, którzy za czas służby przy pociągach względnie na parowozie otrzymują dodatek godzinowo-kilometry. Pracownicy ci, w razie delegacji poza miejsce stałej siedziby służbowej na okres czasu dłuższy niż 3 dni

(72 godzin), otrzymują niezależnie od stanu rodzinnego za cały czas delegacji, licząc od chwili wyjazdu ze stałego miejsca służbowego aż do chwili powrotu, diety zmniejszone o 70%. Przy delegacjach do 3 dni włącznie diet nie zalicza się.

(3) Delegacja może trwać najdłużej pół roku. Przedłużenie delegacji ponad ten okres może nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach za zgodą Ministra Komunikacji.

§ 6. (1) W razie podróży służbowej w czasie delegacji do miejscowości położonych poza miejscem delegacji uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji stosownie do § 5 niniejszego rozporządzenia w wymiarze zmniejszonym, do wysokości całej diety, należnej z tytułu delegacji, o ile z tytułu podróży służbowej nie należy się wyższa dieta.

(2) Ponadto zwraca się koszty przejazdu według zasad ustalonych niniejszym rozporządzeniem.

(3) Uzupełnienie, o którym mowa w pierwszym ustępie, nie ma miejsca w przypadku, gdy pracownik w czasie trwania delegacji udaje się do stałego miejsca służbowego.

(4) W razie wykonywania podróży służbowych w pierwszych dwóch tygodniach delegacji, za które w myśl § 5 wypłaca się całe diety, nie wlicza się do tego okresu czasu dni, przebytych w podróży służbowej.

(5) Postanowienia zawarte w ustępach 1) i 4) nie mają zastosowania do podróży służbowych, które nie trwają dłużej niż 6 godzin.

§ 7. Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej lub delegacji.

§ 8. W razie zachorowania pracownika w czasie podróży służbowej lub delegacji należą się diety przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, o ile choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarza kolejowego, a pracownik nie jest umieszczony na koszt przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” w szpitalu.

§ 9. Pracownikowi delegowanemu nie przysługują diety za czas urlopu.

§ 10. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje ceny biletów jazdy koleją lub statkiem oraz koszty przejazdu innymi środkami komunikacyjnymi, koszty przewozu koleją lub statkiem bagażu podróznego oraz koszty na dojazd do dworca i z dworca kolejowego, do przystani i z przystani, do stacji autobusowej, lotniczej i z tych stacji.

§ 11. (1) W razie podróży służbowych i delegacji wydaje się pracownikom bilety wolnej jazdy na liniach „Polskich Kolei Państwowych”.

(2) W razie niemożności dostarczenia biletu wolnej jazdy zwraca się cenę biletu faktycznie uiszczoną w czasie przejazdu służbowego w klasie, która przysługuje pracownikowi w myśl obowiązujących przepisów.

(3) W razie konieczności przewozu akt i innych przedmiotów, potrzebnych do spełnienia czyn-

ności służbowych, zwraca się udowodnione koszty ich przewozu.

(4) W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych ważnością i nagłością sprawy, można przy podróżach służbowych odbyć jazdę samolotem. W tych przypadkach wydaje się pracownikowi bilet wolnej jazdy, względnie z braku takiego zwraca się cenę faktycznie zapłaconą.

§ 12. Przy podróżach służbowych i delegacjach, trwających co najmniej 5 dni, zwraca się udowodnione koszty przewozu koleją lub statkiem koniecznego osobistego bagażu podróznego o wadze do 50 kg, zaś przy podróżach i delegacjach, trwających dłużej niż 30 dni o wadze do 100 kg.

§ 13. (1) W razie niemożności dojazdu do celu podróży służbowej koleją, statkiem, omnibusem, autobusem i t. p. zwraca się pracownikowi kwotę wydaną na najem koni lub samochodu.

(2) W miejscowościach, w których obowiązują zatwierdzone przez władze taryfy najmu koni lub samochodu, zwraca się ceny podane w taryfie. W miejscowościach nie posiadających takich taryf, zwraca się ceny najmu koni lub samochodu, odpowiadające stosunkom miejscowym, na podstawie dołączonego przez rachunkozdawcę do rachunku własnoręcznego oświadczenia, zawierającego oprócz zapłaconej ceny także ilość kilometrów odbytej drogi kołowej, z wymienieniem miejscowości początkowej i końcowej.

(3) W razie wątpliwości, czy zapłaconą kwotę odpowiada miejscowym stosunkom, władza winna zwrócić się o wyjaśnienie do odnośnego magistratu (urzędu gminnego) i zależnie od otrzymanego wyjaśnienia zmniejszyć odpowiednio cenę najmu koni względnie samochodu.

(4) Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczyć jedną podwoź względnie samochód na trzy osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości akt lub przedmiotów, potrzebnych do spełniania czynności służbowych, wolno zaliczyć podwoź względnie samochód na 2 osoby, a w wyjątkowych przypadkach na jedną osobę.

(5) Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza pracownik posiadający wyższą grupę uposażenia.

§ 14. Przy czynnościach służbowych w miejscowościach, położonych bliżej niż 2 km od gmachu urzędu, w którym pracownik pełni służbę, nie zwraca się kosztów przejazdu.

§ 15. Przy czynnościach miejscowych w miastach mających ponad 50.000 mieszkańców, zwraca się koszty przejazdu dorożką względnie samochodem w kwocie faktycznie wydanej i odpowiadającej miejscowemu cenom, o ile odległość miejsca czynności służbowej od gmachu urzędu, w którym pracownik pełni służbę względnie od mieszkania pracownika, wynosi więcej niż 2 km. Jeżeli w danym mieście istnieje tańszy środek komunikacyjny np. tramwaj, autobus i t. p. zwraca się koszty przejazdu tym środkiem komunikacyjnym.

§ 16. Koszty dojazdu z miasta do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej

i odwrotnie, zwraca się według taryfy miejscowej względnie z braku takiej taryfy według cen miejscowych, o ile odległość od gmachu urzędu, w którym pracownik pełni służbę, względnie od mieszkania pracownika do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej wynosi więcej niż 2 km.

§ 17. Do miejsca czynności służbowych należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość. Rozpoczętej czynności nie wolno przerywać inaczej, jak tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo uzasadnione. Przy przejazdach kołowych należy używać tylko takich środków komunikacyjnych, które nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży, połączone są z mniejszymi kosztami dla przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

§ 18. (1) Pracownikom etatowym, przeniesionym z urzędu lub w drodze konkursu do innej miejscowości, przyznaje się:

1) Diety dla przeniesionego za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w tej miejscowości oraz dla jego żony i dzieci za taki sam czas, a to dla żony w wysokości 75%, dla dzieci w wysokości po 50% diet przysługujących przeniesionemu, o ile na osoby te pobiera dodatek ekonomiczny.

Przy przeniesieniach do stolicy oraz na obszar województwa śląskiego jak również do m. Białej w powiecie bielskim, województwie krakowskim i do m. Gdyni zwiększa się te diety o 20%. Postanowienie to nie dotyczy przeniesień na obszarze województwa śląskiego pracowników, mających stałe miejsce służbowe na tym obszarze.

2) Bezpłatny przejazd koleją dla przeniesionego, jego żony, dzieci i sługi.

3) Bezpłatny przewóz urządzenia domowego koleją.

4) Ryczałt na pokrycie wszystkich innych wydatków, połączonych z przesiedleniem się.

Ryczałt ten wynosi przy przesiedleniu się z budynku:

	a	b	c	
	prywatnego do prywatnego	prywatnego do kolejowego, położonego w obrębie stacji lub między stacjami przy linii kolejowej i odwrotnie	kolejowego w obrębie stacji lub pomiędzy stacjami przy linii kolejowej do kolejowego w obrębie stacji lub między stacjami przy linii kolejowej.	
dla pracowników pobierających dodatek ekonomiczny (żonaty lub wdowców z dziećmi)	120 %	96 %	80 %	uposażenia miesięcznego.
dla innych pracowników (samotnych)	60 %	48 %	40 %	

(2) W przypadku, gdy pracownik, pobierający dodatek ekonomiczny, przenosi się sam do innego miejsca służbowego, otrzymuje ryczałt w wymiarze dla samotnych. Dopiero po przesiedleniu się jego rodziny do nowego miejsca służbowego, przyznaje mu się ryczałt w wyższym wymiarze, względnie różnicę między kwotą pobraną, a ryczałtem przewidzianym dla pracowników, pobierających dodatek ekonomiczny.

(3) Za podstawę obliczenia ryczałtu przyjmuje się uposażenie w wymiarze dla samotnego (t. j. bez dodatku ekonomicznego), a w szczególności uposażenie określone art. 3 i 118 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), zwiększone ewentualnie o 20%, o ile przesiedlenie następuje ze stolicy lub obszaru województwa śląskiego, względnie do stolicy lub obszaru tego województwa, jak również przy przesiedleniu w obrębie tego województwa.

(4) Praktykantom, kandydatom na pracowników etatowych i pracownikom nieetatowym, przeniesionym ze względów służbowych do innych miejscowości, przyznaje się należności określone w punkcie 1), 2), i 3) niniejszego paragrafu, a nadto zwrot faktycznie poniesionych i należycie udowodnionych kosztów przesiedlenia w granicach ryczałtu, przewidzianego w punkcie 4) ustępu (1) niniejszego paragrafu.

(5) W razie przeprowadzki na polecenie przełożonej władzy w tej samej miejscowości z mieszkania w budynku, stanowiącym własność Państwa lub P. K. P. do innego mieszkania, przyznaje się pracownikom etatowym, praktykantom, kandydatom i pracownikom nieetatowym zwrot udowodnionych i poniesionych kosztów przeprowadzki.

(6) Zwrot ten nie może przewyższać u pracowników samotnych 30%, zaś u pracowników utrzymujących rodzinę 40% uposażenia (wynagrodzenia) miesięcznego w wymiarze dla samotnego.

(7) Pracownikom delegowanym, a następnie przeniesionym do miejscowości, do której ich uprzednio delegowano, przysługuje oprócz należności z tytułu przeniesienia zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której mieli stały przydział służbowy i zpowrotem oraz diety w czasie tego przejazdu według zasad ustalonych dla podróży służbowych, o ile przejazd ten wedle uznania przełożonej władzy służbowej jest konieczny dla uregulowania spraw, wynikłych wskutek przeniesienia.

(8) Przy przeniesieniu na prośbę pracownika lub za karę nie przysługują pracownikowi należności określone w ustępie pierwszym punkt 1) i 4) oraz w ustępie siódmym niniejszego paragrafu, ani też nie zwraca się mu kosztów przesiedlenia.

§ 19. (1) W przypadkach, w których podróże trwają przez dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, Minister Komunikacji może przyznać zamiast diet i kosztów przejazdu odpowiedni ryczałt miesięczny.

(2) Przy przerwach w wyjazdach służbowych, trwających z jakichkolwiek powodów dłużej niż

14 dni, wstrzymuje się wypłatę ryczałtu za cały czas przerwy od dnia jej powstania, a odpowiednia kwota przypada zastępcy, o ile ten za spełnianie tych czynności nie pobiera diet.

(3) W razie poboru diet za podróże służbowe poza okrąg, na który przyznano pracownikowi ryczałt, pozostawia się ryczałt przez pierwsze 3 dni poboru diet, licząc od dnia wyjazdu, za dalszy zaś czas potrąca się odpowiednią część ryczałtu.

§ 20. Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia poza granicami Państwa normuje osobne rozporządzenie.

§ 21. (1) Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie także do podróży służbowych, delegacji i przeniesień, odbywanych z kraju na obszar W. M. Gdańska i w obrębie tego obszaru, z tem, że należności, wyrażone w złotych, przelicza się na guldeny gdańskie w stosunku 1 złoty równa się 1 guldenowi gdańskiemu, oraz, że przez uposażenie, o którym mowa w § 18, rozumieć należy uposażenie krajowe, przeliczone na guldeny gdańskie w tym samym stosunku.

(2) W przypadku, gdy pracownik, przeniesiony z kraju na obszar W. M. Gdańska, przesiedla się do budynku, położonego w kraju, wypłaca się należności za przesiedlenie w złotych w myśl § 18 niniejszego rozporządzenia.

§ 22. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1931 r.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 października 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia etatowych pracowników kolei państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 860) oraz wszystkie inne przepisy wydane w zakresie objętym niniejszym rozporządzeniem.

Minister Komunikacji: *Kühn*

363.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 27 marca 1931 r.

o tępieniu ostu.

Na podstawie art. 2, 3, 4, 8, 10 i 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) zarządzam co następuje:

§ 1. Zarządza się tępienie ostu polnego (*Cirsium arvense*), ostu lancetowatego (*Cirsium lanceola-*

tum), ostu siwego (*Cirsium canum*), ostu łąkowego (*Cirsium rivulare*), ostu zwisłego (*Carduus nutans*), ostu kędzierzawego (*Carduus crispus*) i ostu nastroszonego (*Carduus acanthoides*).

§ 2. Kto ma oset (§ 1) na gruncie przez siebie użytkowanym lub zarządzanym obowiązany jest corocznie roślinę tę z korzeniami wyrwać lub w inny sposób niszczyć tak, ażeby ją całkowicie ze swego gruntu usunąć, a przynajmniej niedopuszczać do zakwitnienia.

§ 3. Zarządy gmin corocznie wiosną przed dniem 1 maja, a w r. 1931 przed dniem 15 maja, obowiązane są ogłaszać w sposób w miejscowości przyjęty przypomnienie wszystkim mieszkańcom podlegającym w myśl § 2 obowiązkowi niszczenia ostu, że obowiązek ten na nich ciąży.

§ 4. Niewypełnienie obowiązku niszczenia ostu pomimo przypomnienia (§ 3) stanowić będzie naruszenie rozporządzenia niniejszego karalne w myśl przepisów karnych rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin.

§ 5. Zarządy gmin obowiązane są sprawdzać na gruncie w odpowiedniej porze, czy obowiązek niszczenia ostu po przypomnieniu w myśl § 3 o tym obowiązku jest wypełniany i o wypadkach niewypełnienia donosić powiatowej władzy administracji ogólnej celem ukarania winnych.

§ 6. Powołuje się do współdziałania z władzami wymienionymi w ustępie 1 art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) w akcji tępienia ostu, przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu, odpowiedni techniczny personel państwowych urzędów i zakładów, związków samorządowych oraz organizacji społeczno-rolniczych.

§ 7. Na gruntach użytkowanych przez państwowe zakłady naukowe oraz na gruntach stanowiących własność Państwa i pozostających pod zarządem administracji państwowej tępienie ostu — stosownie do postanowień rozporządzenia niniejszego — należy do organów państwowych zarządzających temi gruntami.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: *Leon J. Polczyński*